

Evenals hier zien wij in de overige stillevens de vazen, dikwijls dezelfde, en toch telkens verschillend, in verband met de bloemenkleur en met de geestesstemming van den kunstenaar. Zoo verschijnt ook een wit kantig Lanooy-vaasje nu groenig, dan blauw- of geelwit — of gansch wit, en nu meer materieel, dan meer onstoffelijk. — Welk een coloriet! denkt men genietend bij elk stilleven. In donkere tulpenharten gloeit het paarsch en rood, een licht breekt los uit het duister. (Donkere Tulpen). Hier breekt een brand van kleuren uit, om ginds weer te verstillen, (Tulpen). Wat kleurenrijkdom in het schijnbaar wit! (Witte Dahlia's, witte Chrysanten in Chineesch vaasje, Inktzwammen).

En met welk meesterschap is de schildering volbracht, een steeds grooter meesterschap. Elke toets schijnt in den geest gezien aler zij werd neergezet.

Deze technische volmaaktheid, steeds samengaand met een liefdevol verstaan van den bloemenaar, („Voorjaarsbloemen in glazen vaasje", „Meizoentjes en Koekoeksbloem", de verschillende „Rozen", „Tulpen", „de Aronskelken" enz.), die aanschouwd werden vanuit de stilte der gespannen aandacht of in ontroering, spreken ongewild des schilders eigen wezen, eigen stemming mede uit.

Niet het minst zijn laatste werken (tentoonstelling Huinck), waar wij een laatsten diepen gloed zien branden in „De Tulpen", waarvan ééne het donkere hart, waaruit de stamper lichtend verschijnt, tot ons keert; een herfstelijke stemming gevoelen in de stille, haast onmaterieele „Judaspenningen". En in Verster's laatste werk: „Drie Roode Tulpen" als drie vlammen in het bekende vaasje, dat nu smetteloos wit staat in de ruimte, gevormd door rose- en blauw-wit getinte lichtvlakken, schijnt alle stoffelijkheid opgeheven.

Heeft Verster ook meestal het stilleven tot uiting verkozen. Daartusschen zijn hier nog enkele landschappen, waaronder uit later tijd een landschap en stilleven in één: „Stoel in tuin", beeld van ontroering en aandacht. En daarenboven de portretten: Jongen in roode trui, Zelfportret van 1921, Portret van Dr. Ir. G. W. van Heukelom, een Damesportret en een Heerenportret, over welker schilderkunstige en psychologische beteekenis nog veel te zeggen valt. Maar voor mij blijft Verster in het stilleven toch het grootst.

C. v. H.

DE AQUARELLEN EN TEEKENINGEN VAN CLAUDE LORRAIN IN TEYLER'S MUSEUM.

Het allereerste, en soms haast éénige, wat de gemiddelde Nederlandsche kunsthistoricus weet te zeggen van dezen Franschen tijdgenoot van